

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quaecumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

IX. Synodus, Quae Schismatica Ephesina, Sub Joanne Antiocheno quinque
post catholicam diebus inchoata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

I X. SYNODUS, QUÆ SCHISMATICA EPHESINA, SUB JOANNE ANTIOCHENO

quinque post catholicam diebus inchoata.

Ubi acta hujus synodi habentur.

N tertio tomo postremæ collectionis conciliorum, acta synodi schismatica actis œcumenicæ ita conjunguntur, ut prima pars post sessionem primam, secunda post sextam posita sit. Illa narrationem gestorum in depositione Cyrilli & Memnonis continet; ista confessionem fidei, & homilias Theodoretæ ac Joannis; utraque varias, sive relationes ad Imperatorem; sive epistolas ad diversos, quibus multa historia illustrandæ vitia comprehenduntur.

Quo die Antiochensis ecclesie cum suis Ephesum advenerit. Tarditatis excusatio. 2. part. conc. Epi. ad. 1. in rel. 10. m. ad Imperat.

Ejusdem accusatio. 3. part. conc. Epi. c. 23.

Vera causa. Lib. 7. c. 5.

Relat. ad Imp.

Joannes Antiochenus, cum moras de industria fecisset in via, Ephesum sabbaro pervenit, id est, die vigesima septima Junii, vigesima post conditam, quinta post Nestorii depositionem.

Moras excusavit apud Imperatorem, quod pluvium esset vix tempus, quod iter terra faciendum, quod Episcoporum longe distantium Antiochia expectandus adventus, quod ipsa Antiochia partim fame laboraret, partim ab exundantibus fluviiis male sibi metueret.

Joannem accusavit Cyrillus in apologetico affectate tarditatis, propter suum in Nestorium studium, ne cogere sententiam ferre in eum, quem sua Ecclesia Constantinopolitana submisisset.

Facundus Hermianensis rem mihi videtur callidius intellexisse: observat enim, a Joanne ita depositos esse Cyrillum & Memnonem, ut Nestorius tamen non sit restitutus; eaque observatione non obscure innuit, morarum in causa nihil aliud fuisse, præter ambitionem Joannis, qui p incipitum synodi arripere tentaret. Nam si optatis doliisque eventus responderet, futurum erat, ut depositis Patriarcharum duobus, Alexandrino a sua synodo, & Constantinopolitano ab altera, Romanis legatis pondum appulsi, & Hierosolymitano vix quidquam præter nomen dignitatis habente, superesset ipse vnus, qui præsidere posset toti synodo; quippe cum speraret, se Irenæi Candidiani que comitum artibus effecturum, ut Imperator juberet in vnum coire omnes vtriusque partis Episcopos.

Lente igitur incedebat, donec Nestorius deponeretur ab iis, qui cum Cyrillo convenerant: sed postquam id factum audiit, altis more advolvit, quo legatos Occidentis præverteret, Cyrillumque jam secutus deieceret.

Præmisit tamen subdole Metropolitans duos, qui de suo adventu propediem futuro synodum monerent, simulque longioris moræ pertaxam hortarentur verbis ambiguis, id agere, se inceptato, quod agendum videretur, id est, ut ipse satis intelligebat, Nestorium deponere. Hac enim arte, & suis rebus providebat, sublato per alios, quem per se non poterat præ amicitia,

Nestorio: & procurabat occasionem calumniæ synodo faciendæ, quasi iudicium præcipitasset: & habebat, vnde in speciem afflictum amicum solaretur, veluti ipsius causa nihil non moliretur: & ipsos etiam comites Nestorio faventes suæ cupiditati servire per ignorantiam cogebat. Atque hæc videtur affectatæ tarditatis vera causa, quantum conjectura assequi licet.

Adventum itum est obviam extra civitatis portas, non tantum a clericis Episcopisque pluribus, sed ab ipso quoque Cyrillo synodi præfide. Hunc amice complexus Joannes, reliquos contempsit, atque etiam male haberi a comitibus permisit, non ignarus a synodo missos, qui de Nestorii rebus referrent. simulque depositi congressum vitare admonerent.

Quid egerit hac ipsa die, seu vespere potius, in actis continetur.

Quinque ego singulariter discutienda putavi. Primum, quam personam in conciliabulo gesserit Theodoretus, an Episcopi dumtaxat vnus e multis; an potius actoris cuiusdam, & quasi directoris, cujus nutu & impulsione Joannes ageret, ceterique minus illustres, sive doctrina, sive visu rectum Episcopi.

In hanc me secundam sententiam adduxit primum propensa in Theodoretum Joannis voluntas, ingenique admiratio, atque prædicatio tanta, ut ei nihil æquaret. Deinde quod Theodoretus ipse de rebus tunc gestis perinde loquatur, ac solet de suis: tandem, quod conciliabuli acta non obscure prodant audaces illos & præfidentes Theodoretæ spiritus, animi ægritudinem in Cyrillum, propter contemptas anathematismorum reprehensiones, orationis modum, stylumque dictionis, & singulares quasdam voces, ac solitas in Cyrillum de societate cum Apollinari aliisque ejusmodi hæreticis objectiones.

Secundum, an Ibas novissimus ille Edessenorum Episcopus synodo Joannis interfuerit. Affirmat Christianus Lupus, propter hæc famosa ad Marim Persam epistolæ verba: Post duos autem dies damnationis hujus, venturus in Ephesum. & cognoscenibus nobis, cum didicissemus, quod in defectione Nestorii, qua ab iis facta est, duodecim capitula conscripta a Cyrillo, contra consuetam fidei veram, proposuerunt & confirmaverunt, & eis consenserunt, vixite vera fidei consonantibus: omnes Orientis Episcopi ipsum Cyrillum deiecerunt, & contra alios Episcopos, qui consenserunt capitulis, excommunicationem decreverunt. Quibus allatis pro se laudat Facundum Hermianensem, qui tamen expressis verbis contrarium asserit: Ibas autem non interfuit Ephesino concilio, in quo Nestorius est damnatus.

Invicta duo argumenta pro Facundo pugnant. Demonstrat y

Quid præstitum in adventu a catholico.

Quid a Joanne suo in hospicio, adhuc pulverulentus de via, ne in actis continetur.

Quam personam gesserit in hac synodo Theodoretus.

An Ibas synodo interfuerit.

Lib. 7. c. 3.

side Adde... nem, insolentia præsumptantia peractum, intra regis viti accuratus nica anathematiz... Ubi acta hujus synodi habentur... Quo die Antiochensis ecclesie cum suis Ephesum advenerit... Tarditatis excusatio... 2. part. conc. Epi. ad. 1. in rel. 10. m. ad Imperat... Ejusdem accusatio... 3. part. conc. Epi. c. 23... Vera causa... Lib. 7. c. 5... Relat. ad Imp... Lente igitur incedebat, donec Nestorius deponeretur ab iis, qui cum Cyrillo convenerant: sed postquam id factum audiit, altis more advolvit, quo legatos Occidentis præverteret, Cyrillumque jam secutus deieceret... Præmisit tamen subdole Metropolitans duos, qui de suo adventu propediem futuro synodum monerent, simulque longioris moræ pertaxam hortarentur verbis ambiguis, id agere, se inceptato, quod agendum videretur, id est, ut ipse satis intelligebat, Nestorium deponere. Hac enim arte, & suis rebus providebat, sublato per alios, quem per se non poterat præ amicitia, Nestorio: & procurabat occasionem calumniæ synodo faciendæ, quasi iudicium præcipitasset: & habebat, vnde in speciem afflictum amicum solaretur, veluti ipsius causa nihil non moliretur: & ipsos etiam comites Nestorio faventes suæ cupiditati servire per ignorantiam cogebat. Atque hæc videtur affectatæ tarditatis vera causa, quantum conjectura assequi licet. Adventum itum est obviam extra civitatis portas, non tantum a clericis Episcopisque pluribus, sed ab ipso quoque Cyrillo synodi præfide. Hunc amice complexus Joannes, reliquos contempsit, atque etiam male haberi a comitibus permisit, non ignarus a synodo missos, qui de Nestorii rebus referrent. simulque depositi congressum vitare admonerent. Quid egerit hac ipsa die, seu vespere potius, in actis continetur. Quinque ego singulariter discutienda putavi. Primum, quam personam in conciliabulo gesserit Theodoretus, an Episcopi dumtaxat vnus e multis; an potius actoris cuiusdam, & quasi directoris, cujus nutu & impulsione Joannes ageret, ceterique minus illustres, sive doctrina, sive visu rectum Episcopi. In hanc me secundam sententiam adduxit primum propensa in Theodoretum Joannis voluntas, ingenique admiratio, atque prædicatio tanta, ut ei nihil æquaret. Deinde quod Theodoretus ipse de rebus tunc gestis perinde loquatur, ac solet de suis: tandem, quod conciliabuli acta non obscure prodant audaces illos & præfidentes Theodoretæ spiritus, animi ægritudinem in Cyrillum, propter contemptas anathematismorum reprehensiones, orationis modum, stylumque dictionis, & singulares quasdam voces, ac solitas in Cyrillum de societate cum Apollinari aliisque ejusmodi hæreticis objectiones. Secundum, an Ibas novissimus ille Edessenorum Episcopus synodo Joannis interfuerit. Affirmat Christianus Lupus, propter hæc famosa ad Marim Persam epistolæ verba: Post duos autem dies damnationis hujus, venturus in Ephesum. & cognoscenibus nobis, cum didicissemus, quod in defectione Nestorii, qua ab iis facta est, duodecim capitula conscripta a Cyrillo, contra consuetam fidei veram, proposuerunt & confirmaverunt, & eis consenserunt, vixite vera fidei consonantibus: omnes Orientis Episcopi ipsum Cyrillum deiecerunt, & contra alios Episcopos, qui consenserunt capitulis, excommunicationem decreverunt. Quibus allatis pro se laudat Facundum Hermianensem, qui tamen expressis verbis contrarium asserit: Ibas autem non interfuit Ephesino concilio, in quo Nestorius est damnatus. Invicta duo argumenta pro Facundo pugnant. Demonstrat y

prima, quod non interuenit ve ut Episcopus.

Alterum, recensentur in actis concilii Ephesini non semel, sed iterum atque iterum nomina Episcoporum orientalium synodi schismatica: appellatur enim de nomine, actione i. quadraginta tres, qui subscripserunt sententiæ a Joanne Antiocheno latae. Iterum numerantur actione 5. cum Patres de Orientibus ad Imperatorem referunt: in alia rursus relatione, quæ responsio ad sacram per Palladium allatam: tandem in synodica præfixa canonibus, nec tamen vspiam vlla mentio fit Ibae.

Demonstratio altera.

Alterum, Ephesinam Ecclesiam rexerat tempore concilii Nonnus præcessor Rabbulae, & Rabbula ante Ibam sedit; Rabbula tamen vivebat adhuc ann. 435. quo tempore scripsit de Diodoro Tarsensi & Theodoro Mopsuesteno ad Episcopos Armeniae, & ad sanctam Cyrillum, a quo & literas accepit. Ibas igitur non fuit episcopus tempore concilii Ephesini, sed clericus tantum, & quidem non optime erga suum Episcopum affectus. Unde Liberatus: *Vbi hoc agnovimus Acacium Melitenensem, & Rabbulam Edesse civitatis Episcopum: (de quo Ibas successor eius in epistola sua dicit: Hunc præsumpsit, qui omnia præsumit, aperte in Ecclesia sua anathematizare, scilicet de Theodoro Mopsuesteno superius loquens) scripserunt Armenia Episcopis, ne Theodoro Mopsuesteni libros susciperent, tanquam heretici & auctoris dogmatis Nestoriani.*

In añ. 5. syn. eod. 5.

In Brev. c. 10.

An epistola famosa Ibae supposita

Sunt, qui Christiani Lupi argumentum ab epistola petunt elevent, rejectione ipsiusmet epistolæ, quasi supposita sit, suamque illa vitium prodar, vel ex eo maxime, quod pugnantia cum actis concilii Ephesini contineat, ut de adventu Joannis Ephesum post biduum a depositione Nestorii, &c. Hæc opinio licet placuerit nonnullis, etiam ante Facundii ætatem, jamdudum evanuit, velut leve quoddam commentum.

Solutio questionis.

Satis est igitur fateri, primo, genuinam esse epistolam illam tot jurgiorum parentem. Deinde Ibam Ephesi fuisse tempore synodi Ephesinæ, ne mendacii epistola arguatur. Tertio, eo venisse in comitatu Joannis Antiocheni, aut potius in consortio Theodoretii, cum quo necessitudine studiorumque societate conjunctus erat. Quarto, ea tempestate nondum Edesse Ecclesiæ præfuisse, ideoque nec inter Episcopos subscripsisse. Quinto, ex industria peccasse de biduo adventus Joannis, ut Joanni apud Imperatorem idem fere mentienti assentiretur. Postremo denique, reliquam Nestorii historiam breviter perstrinxisse, ne cogere ea dicere, quæ tacita cuperet, Marique Perse scripsisse, antequam Episcopus fieret, id est, ante ann. 439. Hæc omnia non operose probari possunt, partim ex verbis ipsiusmet epistolæ, quibus Nestorii damnatione Ibas loquitur, velut ab aliis facta; partim ex ipso Facundo Liberatoque de Iba, quem venerabilem vocant, velut de presbytero, ad summum loquentibus.

An plures fuerint confessus.

Tertium, an plures fuerint hujus synodi confessus. Tamen habentur vnus tantum acta, plures tamen extitisse oportuit, cum tribus mensibus continuis Ephesi Orientales subsisterent, nec tamen otiosi; sed multa præstiterint, quæ ad conventum Episcoporum spectent: nam comunitatem primo responsum est vtrique Imperatoris sacre, ei nempe quæ per Palladium allata est, & illi quæ per Joannem comitem sacrarum largitionum. Deinde septem Episcopi ad comitatum missi sunt, ipsique data mandata. Adde

quod confecta sit fidei professio & postulatio ad Imperatorem: denique acceptæ a suis legatis, datæque vicissim ad ipsos literæ, quæ sine confesso conciliari peragi non possunt.

Sed occasione legatorum schismatica synodi observandum est, vnum ex ipsis fuisse Joannem Antiochenum, idque eo consilio, ut si convenirent vtriusque partis legati, quod futurum sperabatur, Antiochenus merito suæ sedis præficeret, vtriusque regis Episcopum ordinaret, si quis Nestorio, cujus res deploratæ videbantur, sufficiens foret. Nullam enim occasionem prætermitterebant Orientales, ipsique Orientalium Antistes arrogandi sibi de Cyrillo Nestorioque iudicii, aliisque Ecclesiis, saltem semel, dominandi. Urbat enim dolor Episcopi novæ Romæ per Constantinopolitanum concilium prælati Antiocheno.

Quartum, quid de Cælestianis sit actum hæc in synodo? Mirum enim quam diversa a diversis conjectentur, propter Gregorii magni nonnullas epistolas, quibus narrat, quid negotii habuerit cum Joanne Jejunatore Constantinopolis episcopo, occasione quorundam monachorum hæresis accusatorum. Verum cum popularis super ea re opinio convulsa sit a nobis, non vno in loco, & præsertim in notis ad secundam epistolam Nestorii; nihil aliud, in presenti discipulorum puto, quam quid causæ fuerit, cur Orientalibus invidia societas cum Cælestianis facta sit a catholicis; & idem virtum catholicis vicissim ab Orientalibus ascriptum sit. Id vero in causa fuisse reor, quod ea tempestate nullum nomen plus haberet invidia, propterea quod Cælestianus recens tota Ecclesia, totumque imperium ita damnaverat, ut nullos in istum vsque diem hereticos. Nam omnes majorum sedium Antistites, datis ad totam Ecclesiam literis denunciatoris hæc genus hereticorum proseripserat: ita Theodosius Antiochenus cum Praylio Hierosolymitano ann. 416. ita Zosimus summus pontifex ann. 418. ita Atticus Constantinopolitanus ann. 423. ita Cyrillus Alexandrinus ann. 430. ita rursus apostolica sedes sub Celestino semel, & iterum. Jam vero in Occidente Honorius, in Oriente Theodosius, sanctionibus ad præfectos Prætorio missis, hos ipsos homines insecuti fuerant.

Quintum & postremum, quæ causa fuerit, cur Orientales Episcopi ab aliis discesserint: an propterea quod eadem revera cum Nestorio sentirent, aut idcirco tantum, quod in sanctum Cyrillum cæterosque ipsi contentientes male animo affecti essent; id est, vtrum Orientalium synodus hæretica vere fuerit, an tantum schismatica.

Patres certe Ephesini ante pacem Ecclesiarum Joannem Orientalem duces suspectum habuerunt nomine confessionis cum Nestorio: *Erat hæc nostra de Joanne episcopo religiosissimo suspicio non inanis, nec vna. Nam cum primum appulisset, Nestorii sententia sese adherere, aperte sanctæ synodo declaravit: sive hoc inde evenerit, quod amicicia gratificaretur; sive inde, quod in dogmatis errore cum eo communicaret.*

Cyrillus cunctos hæresis damnavit: *Alii ex illis sanctæ virginis Desiparæ appellationem concedunt, ut etiam fatentur illam hominis matrem: alii vero prorsus negant, adduntque paratiores se esse, ut manus suas amputandas præbent, quam ut hujusmodi voci subscribant, Vbiq; autem turpiter se gerunt, hereticos se declarantes.*

Cur vnus e legatis synodi schismatice fuerit Joannes.

Quid de Cælestianis actum in synodo.

De synodo Orientalium, an hæretica fuerit, aut tantum schismatica.

Patres Ephesini suspectam habuerunt. a. parti. conc. Ephes. inter ep. canonic.

Hereticam Cyrillus credit. ibidem.

Eciam ante synodum.

Nec id tempore solum synodi, cum animi commoverentur: sed etiam ante, cum nondum res ageretur tanta emulatione; imo & postea, cum mens utriusque partis se manifestius verbis, ut vsu venit, patefecisset. Nam ante synodum Cyrillus, cum sua capita defenderet, & obiectanti Andree nomine Orientalium responderet, tria vicissim obiecit, quae certa omnino Nestorianismi reprobationem rejicerent, anathem. 1. & 10. Al' erum, quod figurato sensu interpretarentur dictum Joannis: Verbum caro factum est; perinde ac istud Pauli, Factum pro nobis maledictum, anathem. 1. Postremum, quod duas Verbi natiuitates fateri abnuerent, anathem. 10. Pugnans cum Theodoro, profitenti se Orientalium fidem exponere, alia lex obiect non minus impia; nempe quod Incarnationem mera carnis & adyphes gano definiret, anath. 11. Iam ego & adyphes gano definiret, anath. 2. duos reipia agnoscerent in Christo filios, anathem. 4. & 9. Christum dicerent hominem sicut deum, anathem. 5. negarent Deum esse, sive qui apollolus & pontifex confessionis nostrae est, anathem. 10. sive qui passus in carne, anathem. 12.

Et pariter post synodum.

Post synodum, cum de pace ageretur, postulatit ab Orientalibus Cyrillus, damnari dogmata Nestorii, fidemque scripto exponi, quod ab iis tantum exigi solet, qui vel errorem cjurant, vel saltem erroris suspitione gravissima laborant: expositam ille quidem fidem accepit, sed, ut postea finire apud amicos fallus est, sicut uari & amore pacis, dubia in meliorem partem interpretatus.

Videntur ipsi Orientales se reos fatari.

Quidquod Orientales seipsi videntur conuicisse haereticis tunc quidem defensa, cum synodus haberetur; retenta vero, cum fidem exponerent, & iteum proplaxat, post pacem. Nam inter exponendam fidem: Dicemus, inquebant, breuiter, sicuti ab initio ex diuini literis sanctorumque Patrum traditione haufimus, fidei in Nicaea a sanctis Patribus exposita nihil prorsus adficiet. Illa enim, ut antea diximus, ad omnem pietatis cognitionem, omnique haeretica prava doctrina depulsionem abunde sat est. Quo enim spectant illi voces, ab initio, & ut antea diximus? Non alio certe, cum relativum nihil habeat tota epistola, quam ad haec mandati legatis dati verba: Dum illud certum sit, nempe capita, una cum anathematismis, quae a Cyrillo Alexandrino ad fidem Patrum, qui Nicaea convenerunt, adiecta sunt, tanquam haeretica & a catholica & apostolica Ecclesia aliena, esse modis omnibus rejicienda. Quibus verbis indicant satis, se eandem ipsam fidem tunc sequi, quam olim in synodo; quae nimirum capitibus esset opposita, nec quibusdam solum, sed singulis, ut ne vni quidem vellent assentiri, etsi membratim discerpenti forent. Atqui nemo caput tertium haereticis accusaverit, nisi haereticus: quis enim, nisi Nestorianus, asserat naturas in Christo sola unione morali conjungi?

Adde quod in sua fidei expositione, non ipsa damnant dogmata Nestorii, sed eadum dicit & secundum apostolicum; quasi verbo quidem antichristus ille peccasset, quod olim Joannes ad ipsum scripserat; sed reipia sequeretur catholicam, quam putabant, fidem, tametsi Occidentalibus, summoque Ecclesiae capiti, & maxime Orientis parti contraria esset.

Quidquod fidei expositionem dederunt, qua nihil fallacius: quamobrem Theodoretus, dissimulandi praegritudine animi impatiens, sin cere fallus est, quod res erat, dolique mali suos arguit, ut qui damnarent in Nestorio, quod re ipsi crederent.

Jam vero, ut diuturni secreti impotens comotusque animus non est capax, iterum, post pacem initam, sua pristina sensa paulatim prodiderunt, sparsis in vulgus Diodori Theodori que libris, quasi oporteret vel in Nestorio Orientis magistros damnari, aut in ipsis Nestorium abfolvi; ut Cyrillum fere penituerit approbatae fidei ad se missae, suumque factum, partim excusauerit apud amicos id improbant, partim solatus sit in sinu, diuotus conscientia, & pacis studio. Verum haec prolixius in auctario Theodoretii, cum ipsius in perturbanda pace artes deteguntur. Nunc describenda breuiter Cyrilli quaedam, unde fides dictis fiat. Sic ergo: Perlegi vero epistolam tuae sanctitatis, scriptam ad religiosissimum & reverendissimum episcopum Antiochie Joannem, plurima plenam confidentia simul & amoris Dei. Scripsi autem & ego tales epistolas ad ipsum: sed, ut datur, pejora videntur. Conspicentes enim quae Nestorii sunt odisse, alio iterum ea introducunt modo, quae Theodori sunt, admirantes, & certe aequalem, magis vero multo peiorem morbum impietatis habentia. Nec enim Theodorus Nestorii fuit discipulus, sed iste illius; & velut ex uno loquuntur ore, & unum male doctrine ex suo corde evomunt venenum. Scripserunt ergo ad me Orientales, quod non oportet, quae Theodori sunt, accusari, ne sicut dicunt, & beati Athanasii & Theophili & Basilii & Gregorii dicta accensentur. Quae enim locutus est Theodorus, eadem & illi. Ego vero scribentes ista non sustinui, sed fiducialiter dixi, quod Theodorus quidem blasphemam habuit linguam, & calumniam ministrantem ei: illi autem fuerunt totius orthodoxiae doctores, & splenderunt in ea. Persuaserunt vero ita Orientalibus, ut exclamationes fierent in Ecclesiis a populis, crescat fides Theodori: sic credimus, sicut Theodorus, cum eum aliquando lapidassent in sua Ecclesia, ausum aliquid subloqui breue. Sed sicut doctor vult, sic sapit grex.

Imo & in expositione Nestorii damnatione.

Atque post pacem initam.

Observatio de Cyrillo.

Ejij. ad Act. Meliten.

Vide in eandem sententiam epistolam ad Lamponem & ad Gennadium de i. u. u. u. u.

DIS... no & postulatit eptae a suis leg... literae, quae... possunt... hismatiz synodi... fuisse Joannem... io, ut si conre... quod futurum... o sua sedis pre... n ordinaret, si... ate videbatur... im occasionem... psequere Nesto... Cyrillo Nesto... saltem scemel... Episcopi nova... um concilium... fir actum haec... liversa a diver... ii magni non... quid negotii... Constantino... imdam mona... rum cum po... fa sit a nobis... a notis ad se... aliud, in pra... i quid causa... oietatis cum... idem vitium... affictum sit... ea tempestate... a, propter ca... cia, tormen... ut nullos in... omnes ma... toram Eccl... enus haereti... is Antioche... inn. 416. ita... ita Attica... Cyrillus A... stolica sedes... yero in Oc... dosius, san... is, hos ipsos... ausa fuerit, De syno... esserint: an... estorio sen... in sanctum... is male ani... trientium... rum schis... ecclesiarum... im habue... riorio: Era... timo suspi... imum ap... re, aperte... evenerit, quod in... Alii ex H... em conce... disti... matrem:... variatores... ut, quam... utem tur...

Eciam in ipsa Nestorii damnatione. Imo & in expositione Nestorii damnatione. Atque post pacem initam. Observatio de Cyrillo. Ejij. ad Act. Meliten.